

Arrest

nr. 206 925 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X alias X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat *X alias X*, die verklaart staatloos te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. Verzoeker, die verklaart staatloos te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 augustus 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 augustus 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 september 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 oktober 2013 en op 29 januari 2018.

1.3. Op 20 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart staatloos te zijn, geboren te zijn in Libanon te Sabra en opgegroeid in Qamishli, Syrië. Eind 1987 zou u naar Libanon terug zijn gekeerd en van daaruit in 1988 op zestienjarige leeftijd met uw familie naar Duitsland zijn gegaan. In Duitsland zou u met K.(...) zijn gehuwd, een lid van uw stam. U kreeg samen met K.(...) vijf kinderen. U zou veertien jaar in Duitsland hebben gewoond en zou in 2002 naar Turkije gereisd zijn. Na anderhalf jaar Turkije zou u naar Qamishli zijn teruggekeerd. Gedurende twee jaar zou u tussen Qamishli en Libanon hebben gependeld om vervolgens gedurende zes maand permanent in Libanon te verblijven. Na vijf of zes maand in Libanon te hebben verbleven, trok u naar Turkije. U scheidde in 2004 van K.(...) en huwde in Izmir met M.(...) H.(...), een dame die de Duitse nationaliteit droeg. U kreeg met haar een dochter, Y.(...). In Turkije zou u in elkaar geslagen zijn geweest door de broer en de familie van uw eerste vrouw, K.(...). Vanuit Turkije trok u naar Nederland om er een asielaanvraag in te dienen. U zou er een verblijfsvergunning van één jaar hebben gekregen, maar zou na een verblijf in de gevangenis naar Turkije zijn teruggeleid. Na één maand verblijf in Istanbul werd u door de familie van uw eerste echtgenote opnieuw aangevallen en u diende te worden opgenomen in het ziekenhuis. U zou negen maanden in het ziekenhuis hebben gelegen. In Turkije leerde u S.(...) kennen, eveneens van Duitse origine en eerder gehuwd met een Turk. Met haar heeft u een zoon M.(...). In 2008 ging u opnieuw naar Libanon. In Libanon zou er een klacht tegen u lopende zijn geweest omdat u verblijfsdocumenten had verkregen op basis van de identiteitsgegevens van uw neef. Ook in Turkije kon u niet meer terecht daar ook daar was uitgekomen dat u documenten had verkregen op basis van de identiteitsgegevens van uw neef. U zou vervolgens in 2009 of 2010 naar Qamishli zijn teruggekeerd en zou er twee en een half tot drie jaar hebben verbleven alvorens opnieuw naar Turkije te gaan. In Turkije kreeg u opnieuw problemen. U kon echter niet meer in Libanon en Turkije verblijven wegens de problemen die u er zou hebben gekend en in Syrië was de oorlog uitgebroken. Vanuit Istanbul ging u naar België waar u op 22 augustus 2013 asiel aanvroeg. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een attest voor van uw behandelende arts, uw psychiater en uw psycholoog.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Dient immers te worden vastgesteld dat het CGVS tot op heden geen enkel zicht heeft op uw werkelijke identiteit, uw herkomst, uw nationaliteit, uw familiale situatie en uw opeenvolgende verblijfplaatsen en, bijgevolg, uw mogelijke nood aan internationale bescherming niet kan inschatten.

*Reeds als kind in **Libanon** zou u op basis van een valse naam documenten hebben verkregen (CGVS, pg.5). Uw moeder en uw grootvader zouden hebben beslist dat u **M.(...) F.(...)** diende te heten, een combinatie van de familienaam van uw moeder, nl. **F.(...)** en de naam van uw neef, **M.(...)** (CGVS, pg.5). Laatstgenoemde zou overigens over een Turks paspoort, een Libanees paspoort en een Syrisch paspoort hebben beschikt (CGVS, pg.5). U weet niet waarom uw moeder en grootvader hiertoe besloten, maar stelt dat iedere persoon van uw familie ongeveer tien verschillende namen heeft (CGVS, pg.6).*

*Uw familie zou deze valse naam ook hebben gebruikt bij aankomst in **Duitsland**, waar u zich eveneens uitgaf als **M.(...) F.(...)** (CGVS, pg.6), **geboren in Libanon op 01/02/1972** (zie vragenlijst DVZ dd. 03/09/2013, pg.4) U sloot ook onder deze naam een huwelijkscontract af met K.(...) (CGVS, pg.6).*

*Na uw verblijf in Duitsland zou u naar **Turkije** zijn gegaan, waar u bekend stond als **M.(...) U.(...)** (CGVS, pg.7). U gebruikte eveneens deze valse naam om in het huwelijk te treden (CGVS, pg.6). Gevraagd welke documenten u hebt aangewend om het huwelijk af te sluiten, stelt u dat uw broer naar Turkije ging en de Mukhtar aldaar heeft betaald om verklaringen af te leggen waardoor u alsnog valse documenten kon verkrijgen (CGVS, pg.6). U voegt eraan toe dat na de komst van Erdogan er een strenger systeem is en je nu dergelijke documenten niet meer kunt vervalsen (CGVS, pg.6).*

In **Syrië** zou u zich dan weer als **M.(...) A.(...) Z.(...)**, hebben laten registreren bij de Mukhtar (CGVS, pg. 6).

In **Nederland** zou u asiel hebben aangevraagd onder de naam **U.(...) M.(...) geboren op 01/01/1970, van Turkse nationaliteit**. Maar staat u eveneens bekend als **U.(...), Z.(...) geboren op 01/01/1969 in Libanon** (zie administratief dossier).

In **België** nam u in eerste instantie de naam **O.(...), M.(...) aan, geboren in Qamishli op 01/02/1972** (zie vragenlijst DVZ dd. 03/09/2013, pg.4) waarna u die veranderde naar **O.(...) E.(...)- Z.(...), geboren in Qamishli op 01/02/1970** (zie vragenlijst DVZ dd. 03/09/2013).

Aangezien u geen enkel document voorlegt die uw identiteit noch uw origine kan bewijzen, dient er geen betoog dat gezien het parcours dat u tot nu toe aflegde en hierboven werd beschreven, geen enkele garantie kan uitgaan dat de identiteitsgegevens die u uiteindelijk opgaf, nl. O.(...) E.(...)- Z.(...), geboren in Qamishli op 01/02/1970 waarheidsgetrouw zouden zijn.

U bewijst uw integriteit op geen enkele manier. Niet alleen meet u in elk land dat u passeert uzelf een andere identiteit aan, maar gebruikt u ook verschillende identiteiten om uzelf voordeel te kunnen doen. Zo was u onder uw ene identiteit gehuwd met K.(...) en huwde u tijdens dat huwelijk nog met M.(...) onder een andere identiteit (CGVS, pg.12). Pas na uw huwelijk met M.(...), zette u de echtscheiding in met K.(...) (CGVS, pg.12). In Nederland gaf u zich uit onder twee identiteiten en ook in België probeerde u op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden door leugenachtige verklaringen met betrekking tot uw identiteit af te leggen. Zo verklaarde u in eerste instantie O.(...) M.(...) te heten, geboren in Qamishli op 01/09/1972. U verklaarde dat u van uw 27ste tot uw vertrek uit Syrië in Qamishli had gewoond, nooit naar school was geweest, ongehuwd en kinderloos was (zie vragenlijst DVZ dd. 03/09/2013). Pas na een confrontatie met het Eurodac onderzoek waarbij uw verblijf in Duitsland en Nederland werden vastgesteld, ging u over tot uw huidige verklaringen. Hieruit kan geen enkele oprechtheid worden gedetecteerd.

De enige constante in uw verklaringen is dat u afkomstig bent uit de A.(...)-Z.(...) clan. Een clan waarvan u zelf aangeeft dat zij allemaal criminelen zijn (CGVS, pg.11) en waaruit uw verklaringen blijkt dat zij stuk voor stuk fraudeerden met betrekking tot identiteitsgegevens (CGVS, pg.6). Hoewel uw stam uit ongeveer 5000 personen zou bestaan die verspreid zijn over Turkije, Syrië, Libanon, Irak en Jordanië (CGVS, pg.7), zouden de meeste van uw clanleden zich momenteel ophouden in Duitsland (CGVS, pg.11).

Aangaande uw bevolkingsgroep De Mhallami, uw clan A.(...)-Z.(...) en meer bepaalde de neef van uw eerste echtgenote K.(...), nl. M.(...) a.(...)-Z.(...) (CGVS, pg.12), kan uit informatie waarover het CGVS beschikt, het volgende worden afgeleid:

'De Mhallami zijn een semitisch volk van Assyrische oorsprong. Oorspronkelijk spraken ze Aramees en waren ze christenen van Oosterse ritus. Zo'n 1% van de Assyriërs bekeerde zich echter tot de soennitische islam en begon Noord-Mesopotamisch Arabisch te spreken. Ze vestigden zich eerst in zuidoost Anatolië, de Koerdische gebieden van Turkije en naderhand ook in Libanon. Heden zouden zo'n 60 000 Mhallami in Turkije wonen en 50.000 in Libanon waar ze als Koerden werden aangeduid. Een deel van hen verwierf de Libanese nationaliteit, een ander deel bleef staatloos. Ongeveer 25 000 weken uit naar Europa, waarvan er zich 15 000 vestigden in Duitsland maar weigerden bij aankomst de Westerse normering te aanvaarden. Een deel van hen kwam in de criminaliteit terecht en organiseerde een deel van de Berlijnse onderwereld conform hun clansysteem. M.(...) a.(...)-Z.(...) behoorde tot de eerste generatie dergelijke asielzoekers die in Duitsland is neergestreken. Hij is een van de pioniers die de clan omgevormd hebben tot een misdaadgroepering. Sommige leden van deze groepen hebben tot zestien verschillende identiteiten. Bij asielaanvragen worden haast altijd een valse identiteit opgegeven in de hoop uitzetting te voorkomen.

M.(...) A.(...)-Z.(...) zou in 1982 in West-Duitsland zijn aangekomen en er asiel hebben aangevraagd als staatloos moslim. Als geboorteplaats gaf hij op: Beirut. Hij noemde zich achtereenvolgens Libanees en Koerd. Na grondig onderzoek wist de Duitse politie arbeidsinspectie te achterhalen dat M.(...) A.(...)-Z.(...) afkomstig was uit Turkije, waar hij onder verscheidene namen was geregistreerd. M.(...) A.(...)-Z.(...), die officieel van een uitkering leeft, ontpopte zich tot een van de meest almachtige leiders van de misdaadkartels en hield zich bezig met grootscheepse drugshandel en afpersing. De misdaadclans handelen volgens eigen regels en trekken zich niets aan van de Duitse wetten. Ze

handelen integendeel volledig volgens de normen van de georganiseerde misdaad. Sommen bloedgeld van 250 000 euro om geschillen uit te klaren zijn geen uitzondering, maar vaak worden conflicten ook beslecht met vechtpartijen, moorden en het gooien van handgranaten. In mei 2005 werd M.(...) A.(...)-Z.(...) zelf opgepakt. Hij kwam er vanaf met een lichte straf, 2,5 jaar, naar verluid omdat een cruciale getuige uit angst zijn verklaringen had ingetrokken. M.(...) a.(...)-Z.(...) werd bij deze gelegenheid verdedigd door topadvocaten die een fortuin kosten, terwijl zijn vrouw en kinderen een uitkering kregen van de bijstand (zie administratief dossier).'

Uzelf kwam in de jaren '80 naar Duitsland, samen met uw acht broers en zussen die op heden nog steeds in Europa wonen (CGVS, pg.3). Gezien uw achtergrond, uw documentenfraude en uw verklaringen met name dat u zelf van de A.(...)-Z.(...) clan bent (CGVS, pg.11) en gehuwd met de nicht van M.(...) A.(...)-Z.(...) (CGVS, pg.12), kan duidelijk worden afgeleid dat u tot bovenstaande clan behoorde en u en uw familie zich inhielden met frauduleuze en criminele praktijken. Zo zou uw broer, die zich in Duitsland voordoet als A.(...), maar wiens echte naam A.(...) is (CGVS, pg.12) hebben deelgenomen aan criminele activiteiten, meer bepaald drugshandel, waardoor hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 jaar (CGVS, pg.14). U zelf zou in Duitsland eveneens 21 maanden effectief in detentie hebben doorgebracht nadat u beschuldigd werd bepaalde personen met een mes te hebben verwond (CGVS, pg.8). U stelt dat u zelf niets hebt gedaan, maar u zich namens uw broer ging aangeven bij de politie (CGVS, pg.8). In Turkije zou u zijn veroordeeld tot anderhalf jaar wegens valse documenten (CGVS, pg.7). Ook in België werd u op 20 mei 2015 opgesloten in de gevangenis van Hasselt wegens diefstal met geweld of bedreiging (zie administratief dossier).

Bijgevolg kan er niets anders worden geconcludeerd dat u omwille van uw frauduleuze verklaringen, uw intentioneel trachten te misleiden van verschillende asiendiensten, het aanmeten van verschillende identiteiten met verschillende geboorteplaatsen en verschillende geboortedata en uw documentenfraude geen zicht biedt op uw werkelijke identiteit, uw herkomst, uw nationaliteit, uw familiale situatie en uw opeenvolgende verblijfplaatsen. Bijgevolg is het CGVS niet in staat om een inschatting te maken van uw mogelijke nood aan internationale bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De documenten die u voorlegt of die zich in uw administratief dossier bevinden zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Het medisch attest van Dr. S.(...) (dd. 02/10/2013) toont niet aan dat u in het gehoor van 14 oktober 2013 beperkt was in uw mogelijkheden tot een coherente uiteenzetting van uw asielrelaas. De attesten opgemaakt door uw psychiater Dr. D.(...) (dd. 28/01/2018) en klinisch psycholoog en psychotherapeut Mr. V.(...) P.(...) (dd. 26/01/2018) tonen aan dat u op heden kampt met een complex neurologisch – psychiatrisch beeld waarbij uw functioneren gestaag achteruit gaat. Dit werd eveneens bevestigd in uw tweede gehoor op 29 januari 2018. Uit bovenstaande attesten kan echter niet worden geconcludeerd dat u op het moment van uw verklaringen op 14 oktober 2013 reeds beperkt was in uw mogelijkheden tot een coherente uiteenzetting van uw asielrelaas. Het gehoor van 14 oktober 2013 geeft ook uiting van coherente verklaringen.

Het CGVS is niet gemachtigd om op grond van loutere medische overwegingen een internationaal beschermingsstatuut toe te kennen. Indien u dit wenst kunt u zich voor de beoordeling van deze medische elementen richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat ten tijde van het eerste gehoor op 14 oktober 2013 zijn psychische mogelijkheden reeds beperkt waren, hetgeen volgens hem ook duidelijk blijkt uit de voorgelegde medische attesten. Verwerende partij besliste dat er een nieuw gehoor nodig was en nodigde verzoeker opnieuw uit op 29 januari 2018. Dat

gehoor liep uit op een fiasco. Wie het gehoorverslag erop naleest, merkt duidelijk dat het thans zelfs niet meer mogelijk is om een begrijpelijke conversatie met verzoeker te voeren. Verzoeker verwijst naar het nieuwe artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, van toepassing sinds 22 maart 2018, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een verzoeker om internationale bescherming te vragen zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek. Ondanks het feit dat verwerende partij kennelijk nog met vragen zat – zo niet zou zij verzoeker niet uitgenodigd hebben voor een nieuw gehoor op 29 januari 2018, welk gehoor omwille van verzoekers medische toestand niets opleverde –, stelt zij in de bestreden beslissing genoeg te hebben aan het gehoor dd. 14 oktober 2013 om te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal oordeelt hierbij dat uit de door verzoeker neergelegde medische attesten niet kan worden geconcludeerd dat hij op het moment van zijn verklaringen op 14 oktober 2013 reeds beperkt was in zijn mogelijkheden tot een coherente uiteenzetting van zijn asielaars en dat het gehoor van 14 oktober 2013 ook uiting geeft van coherente verklaringen. Verzoeker hekelt deze beoordeling door te stellen dat de commissaris-generaal *“immers zelf medisch geschoold [lijkt] te zijn als het op de interpretatie van de medische vaststellingen aankomt”*.

Verzoeker voegt hieraan toe: *“Bij de motivering van de bestreden beslissing wordt werkelijk alles gesleurd, tevens de houding van de familie van de verzoekende partij, waar zij uiteraard geen schuld aan treft (zij kwam als minderjarige naar Duitsland destijds)*

(...)

Na de herkomst van de verzoekende partij integraal in twijfel getrokken te hebben, wordt een procedure ex. artikel 9ter VW aanbevolen

(...)

Dit is uiteraard een beetje cynisch, aangezien het net in twijfel trekken van de herkomst en identiteitsgegevens door de verwerende partij is, die er in de procedure ex. art. 9ter VW tevens toe zal leiden dat de aanvraag onontvankelijk zal worden verklaard! Het 'bewijzen' van de de identiteit is in die procedure immers een ontvankelijkheidsvoorwaarde.”

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat een leek die het administratief dossier bekijkt, met inbegrip van de disciplinaire rapporten uit Nederland (jaren 2005-2006), kan zien dat hij al minstens meer dan een decennium gestaag achteruit gaat. Verzoeker acht het bovendien vreemd dat men het niet nodig vindt om verklaringen uit de Nederlandse (asiel) procedure in het administratief dossier op te nemen.

Aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk meent dat de bewijslast *in casu* integraal op de schouders rust van de verzoekende partij, die hiertoe nochtans medisch niet in staat is, heeft verzoekers raadsman zelf getracht het UNHCR te contacteren in de hoop informatie te krijgen over zijn vroegere registratie in Libanon. Mocht hierop enige respons komen, zal dit in een aanvullende nota aan de Raad worden overgemaakt. Verzoeker acht het echter compleet onbegrijpelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in die 4,5 jaar dat zij over het dossier aan het ‘nadenken’ was, dit zelf niet geprobeerd heeft. Rekening houdend met zijn psychische toestand, is het naar mening van verzoeker immers niet onredelijk om van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwachten dat zij een extra inspanning doet om zijn verhaal zo goed als mogelijk te reconstrueren. Verzoeker vindt het ontstellend en onbegrijpelijk dat verwerende partij in die 4,5 jaar dat het dossier terzijde geschoven werd blijkbaar helemaal niets heeft gedaan.

Waar tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 14 oktober 2013 nog werd gesuggereerd dat verzoeker in staat zou moeten zijn om de Syrische nationaliteit te bekomen, beaamt verzoeker dat de Syrische president in het begin van het conflict inderdaad heeft getracht om op deze manier de Koerden aan zich te binden. Zelfs mocht verzoeker hier medisch toe in staat zijn, *quod certe non*, stelt hij zich de vraag wat dit nu zou veranderen aan de analyse van de verwerende partij: *“Mocht de verzoekende partij nu plots de Syrische nationaliteit verwerven, zou zij dan plots van oordeel zijn dat deze naar Syrië kan??”*

Tot slot stelt verzoeker dat hij lopende deze beroepsprocedure zelf niet meer in staat is zich te verdedigen. De Raad zal dit tevens kunnen vaststellen mocht hij de dag van de zitting in staat zijn om persoonlijk te verschijnen. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift nog twee nieuwe medische attesten en verzoekt om de behandeling van de zaak voor onbepaalde tijd uit te stellen zo de Raad van oordeel zou zijn dat hij op basis van het huidige administratief dossier niet als vluchteling kan worden erkend en dat hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Verzoeker verwijst te dezen naar rechtspraak van deze Raad waar zich in een vergelijkbare zaak een gelijkaardige problematiek voordeed (CCE 197 319 dd. 22 december 2017). Het ware immers ondenkbaar dat hij

thans, zonder dat hij (nog) in staat is zichzelf te verdedigen of waardevolle input te geven aan zijn raadsman, om die reden een weigering van zijn verzoek om internationale bescherming betekend zou zien en aldus op straat zou belanden, aldus verzoeker.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een e-mail van verzoekers raadsman dd. 18 april 2018 gericht aan UNHCR, een medisch attest dd. 28 januari 2018 en een medisch attest dd. 11 november 2017.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omwille van zijn frauduleuze verklaringen, zijn intentioneel trachtten te misleiden van verschillende asiendiensten, het aanmeten van verschillende identiteiten met verschillende geboorteplaatsen en verschillende geboortedata en zijn documentfraude geen zicht heeft op zijn werkelijke identiteit, herkomst, nationaliteit, familiale situatie en opeenvolgende verblijfplaatsen, waardoor het Commissariaat-generaal niet in staat is om een inschatting te maken van zijn mogelijke nood aan internationale bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) verzoeker in Libanon, Duitsland, Turkije, Syrië, Nederland en België onder verschillende identiteiten gekend is – waarbij op verschillende momenten andere voor- en achternamen, geboortedata en -plaatsen en/of nationaliteiten gebruikt werden, (ii) verzoeker ook in België nog zijn identiteitsgegevens aanpaste tijdens de asielprocedure en voor confrontatie met de resultaten van de Eurodac-databank bedrieglijke verklaringen had afgelegd aangaande zijn vroegere verblijfplaatsen, scholing en burgerlijke staat, (iii) de enige constante in zijn verklaringen het feit is dat hij behoort tot de clan a.-Z., een clan waarvan hij zelf aangeeft dat zij allemaal criminelen zijn en dat zij stuk voor stuk fraudeerden met betrekking tot identiteitsgegevens en (iv) uit algemene informatie blijkt dat de Mhallami, de bevolkingsgroep waartoe deze clan behoort, zich hebben gevestigd in verschillende landen, dat heden zo'n 60 000 Mhallami in Turkije wonen en 50 000 in Libanon, waar een deel van hen de Libanese nationaliteit verwierf en een ander deel staatloos bleef, en ongeveer 25 000 van hen uitweken naar Europa, waarvan er zich 15 000 vestigden in Duitsland, waar een deel van hen in de criminaliteit terecht kwam en een deel van de Berlijnse onderwereld organiseerde conform hun clansysteem, sommige leden van deze misdaadgroepering tot zestien verschillende identiteiten hebben en bij asielaanvragen haast altijd een valse identiteit wordt opgegeven, en uit verzoekers verklaringen duidelijk kan worden afgeleid dat hij tot bovenstaande clan behoorde en dat hij en zijn familie zich inhielden met frauduleuze en criminele praktijken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde hierbij nog dat de door verzoeker voorgelegde medische attesten niets wijzigen aan deze beoordeling aangezien uit deze attesten niet kan worden geconcludeerd dat hij op het moment van zijn verklaringen op 14 oktober 2013 reeds beperkt was in zijn mogelijkheden tot een coherente uiteenzetting van zijn asielrelaas en het gehoor van 14 oktober 2013 ook uiting geeft van coherente verklaringen, alsook dat verzoeker zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 maart 2018 (CG nr. 1315508), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit het voorgaande volgt dat

de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming stoot op moeilijkheden, zowel in rechte als in feite. Het feit dat de Raad overeenkomstig de artikelen 144 en 145 van de Grondwet geen rechtsmacht heeft om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is, mag er niet toe leiden dat het onderzoek naar de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. In geval van twijfel komt het beide partijen toe de Raad zo precies en gedetailleerd mogelijk in te lichten over het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

De Raad verwijst naar wat wordt uiteengezet onder punt 2.4. met betrekking tot de bewijslast. De medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU "*verplichtingen van verzoeker*", houdt in dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de relevante elementen van zijn verzoek vast te stellen. Wat de relevante elementen van het verzoek zijn, wordt vermeld in artikel 48/6, § 1, 2de lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en) en land(en) en plaats(en) van eerder verblijf.

Het komt *in casu* dus allereerst verzoeker toe de nodige elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, en dit eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoot.

Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen.

2.7. *In casu* oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker omwille van zijn frauduleuze verklaringen, zijn intentioneel trachten te misleiden van verschillende asiendiensten, het aanmeten van verschillende identiteiten met verschillende geboorteplaatsen en verschillende geboortedata en zijn documentfraude geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, herkomst, nationaliteit, familiale situatie en opeenvolgende verblijfplaatsen, waardoor hij het onmogelijk

heeft gemaakt om een correcte inschatting te maken van zijn eventuele nood aan internationale bescherming. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat de vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing correct, pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de vaststellingen dat (i) hij in Libanon, Duitsland, Turkije, Syrië, Nederland en België onder verschillende identiteiten gekend is – waarbij op verschillende momenten andere voor- en achternamen, geboortedata en -plaatsen en/of nationaliteiten gebruikt werden, (ii) hij ook in België nog zijn identiteitsgegevens aanpaste tijdens de asielprocedure en voor confrontatie met de resultaten van de Eurodac-databank bedrieglijke verklaringen had afgelegd aangaande zijn vroegere verblijfplaatsen, scholing en burgerlijke staat, (iii) de enige constante in zijn verklaringen het feit is dat hij behoort tot de clan a.-Z., een clan waarvan hij zelf aangeeft dat zij allemaal criminelen zijn en dat zij stuk voor stuk fraudeerden met betrekking tot identiteitsgegevens en (iv) uit algemene informatie blijkt dat de Mhallami, de bevolkingsgroep waartoe deze clan behoort, zich hebben gevestigd in verschillende landen, dat heden zo'n 60 000 Mhallami in Turkije wonen en 50 000 in Libanon, waar een deel van hen de Libanese nationaliteit verwierf en een ander deel staatloos bleef, en ongeveer 25 000 van hen uitweken naar Europa, waarvan er zich 15 000 vestigden in Duitsland, waar een deel van hen in de criminaliteit terecht kwam en een deel van de Berlijnse onderwereld organiseerde conform hun clansysteem, sommige leden van deze misdaadgroepering tot zestien verschillende identiteiten hebben en bij asielaanvragen haast altijd een valse identiteit wordt opgegeven, en uit zijn verklaringen duidelijk kan worden afgeleid dat hij tot bovenstaande clan behoorde en dat hij en zijn familie zich inhielden met frauduleuze en criminele praktijken, als dusdanig niet betwist maar dat hij van oordeel is dat er bepaalde persoonlijke omstandigheden zijn die door de commissaris-generaal onvoldoende in rekening werden gebracht bij de beoordeling van zijn relaas.

De kern van verzoekers betoog is dat hij, omwille van de psychotische stoornis waaraan hij lijdt, te verward is om coherente verklaringen te kunnen afleggen. Hij verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing enkel te hebben gebaseerd op het gehoor dd. 14 oktober 2013, geen medisch onderzoek te hebben bevolen, de door hem neergelegde medische attesten verkeerd te hebben geïnterpreteerd, geen rekening te hebben gehouden met de disciplinaire rapporten uit Nederland (jaren 2005-2006) en UNHCR niet te hebben gecontacteerd teneinde informatie te verkrijgen over zijn vroegere registratie in Libanon.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een tweede persoonlijk onderhoud heeft georganiseerd geen afbreuk doet aan de waarde van de verklaringen afgelegd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, noch erop wijst dat deze verklaringen in combinatie met de overige elementen in het administratief dossier onvoldoende zouden zijn om een beslissing te nemen in zake het verzoek om internationale bescherming. Een tweede persoonlijk onderhoud kan immers verschillende zaken beogen, zoals het confronteren van de verzoeker met bepaalde vaststellingen, de actualiteit van de voorgehouden vrees of het risico nagaan, of het vergaren van bijkomende en recentere gegevens. *In casu* bleek tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat verzoeker niet volwaardig kon deelnemen aan het gesprek, zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing heeft genomen op basis van het geheel van de elementen die reeds in het administratief dossier aanwezig waren.

Waar verzoeker hekelt dat *in casu* geen toepassing werd gemaakt van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door artikel 11 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, in werking is getreden op 22 maart 2018, dus twee dagen na het nemen van de bestreden beslissing. Wat er ook van zij, genoemd artikel geeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid om de verzoeker om internationale bescherming te vragen om zich te onderwerpen aan een medisch onderzoek betreffende aanwijzingen van vroegere vervolging of ernstige schade, *indien dit door hem relevant geacht wordt*. Het betreft bijgevolg geen wettelijke verplichting, zoals verzoeker overigens ook zelf aangeeft in het verzoekschrift. Uit het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft genomen op 20 maart 2018 en niet heeft gewacht op de inwerkingtreding van het nieuwe artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, kan worden afgeleid dat hij *in casu* van oordeel was dat een dergelijk medisch onderzoek niet noodzakelijk was en dat op basis van de elementen in het administratief dossier een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen kon

worden. Overigens rijst de vraag op welke wijze een medisch onderzoek gebaseerd op het recent ingevoerde artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet uitspraak zou kunnen doen over verzoekers psychisch-medische toestand ten tijde van het eerste persoonlijk onderhoud in 2013 en de waarde van verzoekers verklaringen afgelegd op dat moment.

Aangaande de door verzoeker aangehaalde psychische problemen en de in dit verband voorgelegde medische attesten wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat, niettegenstaande de problemen die vastgesteld werden tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 januari 2018, en dewelke geattesteerd zijn, verzoeker niet heeft aangetoond dat hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 14 oktober 2013 reeds beperkt was in zijn mogelijkheden tot een coherente uiteenzetting van zijn asielrelaas. Er werd immers vastgesteld dat verzoeker tijdens dit persoonlijk onderhoud coherente verklaringen had afgelegd, appreciatie welke door de Raad wordt bijgetreden. Immers, uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 14 oktober 2013 blijkt dat verzoeker weliswaar melding maakte van concentratieproblemen doch in staat was het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. Er kan uit deze notities dan ook niet worden afgeleid dat dit persoonlijk onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, coherente, volwaardige en waarheidsgetrouwe antwoorden te geven op de gestelde vragen. Verzoeker of zijn raadsman maakten op het einde van het onderhoud overigens ook geen opmerkingen in die zin. Verzoeker betwist weliswaar deze beoordeling en stelt dat de commissaris-generaal *“immers zelf medisch geschoold [lijkt] te zijn als het op de interpretatie van de medische vaststellingen aankomt”* doch voert geen concrete elementen aan die erop wijzen dat deze beoordeling incorrect zou zijn. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift twee attesten van een psychiater, dr. G.D., gedateerd op 28 januari 2018 en 11 november 2017. Het attest van 28 januari 2018 werd reeds neergelegd in de loop van de administratieve procedure en werd meegenomen in de beoordeling in de bestreden beslissing. Dit attest stelt dat verzoeker het slachtoffer is geweest van agressie waardoor hij vermoedelijk een NAH heeft opgelopen. Naar het oordeel van de psychiater betreft het een “complex neurologisch-psychiatrisch beeld”. Echter, uit dit attest blijkt geenszins wanneer verzoekers beschreven psychische problemen ontstaan zijn, noch dat deze ten tijde van het eerste persoonlijk onderhoud reeds aanwezig waren en er een belangrijke invloed op zouden hebben gehad. Hetzelfde geldt voor het attest van 11 november 2017. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt zulks evenmin uit de overige attesten die verzoeker heeft neergelegd (zie *farde* ‘documenten’ van het administratief dossier). In het schrijven van psycholoog K.V.P. dd. 26 januari 2017 worden de op dat moment actuele psychische problemen van verzoeker beschreven alsook de negatieve evolutie ervan, en wordt er opgemerkt dat in verslagen van de psychiater van 2015 en van het onthaalcentrum van 2016 geen sprake is van de actuele klachten. Hoewel er sprake is van een hoofdtrauma dat verzoeker zou hebben opgelopen in Turkije in 2012, blijkt uit dit attest niet dat verzoeker ten tijde van het eerste persoonlijk onderhoud reeds psychische of medische problemen had die hem zouden hebben verhinderd om volwaardig deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en/of volwaardige verklaringen af te leggen. Het medisch attest d.d. 2 oktober 2013 ten slotte, maakt melding van bepaalde letsels maar vermeldt niet uitdrukkelijk het bestaan van (ernstige) psychische problemen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, blijkt uit de bestreden beslissing afdoende dat bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming rekening werd gehouden met zijn medische situatie, zoals weergegeven in de medische rapporten die zich in het administratief dossier bevinden en zoals is gebleken tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 27 januari 2018. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt zich overigens niet in de plaats van medische professionals, zoals verzoeker lijkt aan te geven. Wat de commissaris-generaal wel correct doet is, met het oog op een correct en volledig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, de conclusies en vaststellingen van de psycholoog, psychiater en arts naast de gehoorverslagen in het administratief dossier – dewelke een zo getrouw mogelijke weergave zijn van de gestelde vragen, de gegeven antwoorden en het algemene verloop van het persoonlijk onderhoud – leggen om op deze manier te verzekeren dat er een correcte feitenvinding gebeurt en een juiste beoordeling van de door verzoeker aangereikte elementen wordt gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat zelfs een leek op basis van het administratief dossier kan zien dat hij al meer dan een decennium gestaag achteruit gaat, hierbij verwijzend naar de disciplinaire rapporten uit Nederland, merkt de Raad op dat het hier louter om een interpretatie van verzoeker gaat die niet op objectieve wijze gestaafd wordt. Uit de disciplinaire rapporten waarnaar verzoeker verwijst blijkt immers geenszins dat hij reeds in de periode dat hij in Nederland verbleef ernstige psychische problemen kende, noch dat zijn huidige psychische problemen verband houden met zijn gedrag in de Nederlandse opvangstructuren, noch dat hij ten tijde van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming

in België en zijn eerste persoonlijk onderhoud niet in staat zou zijn geweest om volwaardig deel te nemen aan de procedure. De in de attesten beschreven handelingen – het mishandelen en slaan van een vrouwelijke medebewoonster, verbaal agressief gedrag naar medewerkers van de medische dienst, betrokkenheid bij een vechtpartij c.q. mishandeling, het zich niet houden aan de wekelijkse meldplicht, het bedreigen en uitschelden van medewerkers van de opvangstructuren en ander niet toegelaten gedrag in opvangstructuren, – tonen weliswaar aan dat verzoeker zich op bepaalde momenten agressief heeft gedragen en niet-aanvaardbaar gedrag heeft vertoond, maar hieruit blijkt niet dat dit verband houdt met verzoekers huidige toestand. Evenmin maken de rapporten melding van ernstige psychische of medische problemen of blijkt er op enige manier uit dat verzoeker reeds ten tijde van het eerste persoonlijk onderhoud in België niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan het onderhoud.

Waar verzoeker nog stelt dat hij UNHCR gecontacteerd heeft om informatie te bekomen over zijn vroegere registratie in Libanon, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker hierbij nalaat te verduidelijken op basis van welke precieze identiteitsgegevens deze aanvraag is gebeurd. Dit blijkt evenmin uit het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk. Bijgevolg wijzigt deze aanvraag niets aan de in de bestreden beslissing gemaakte beoordeling. Het verwijt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband zelf geen onderzoeksdaden heeft verricht kan niet worden bijgetreden. De Raad wijst er op dat in *casu* volgende vaststellingen niet worden ontkracht zoals blijkt uit het voorgaande: (i) verzoeker heeft in de loop van zijn bestaan gebruik gemaakt van verschillende nationaliteiten en identiteiten, (ii) verzoekende partij legt geen enkel identiteitsdocument neer waaruit met zekerheid kan blijken wie hij is, en welke nationaliteit(en) hij al dan niet heeft, (iii) verzoeker werd een eerste keer gehoord en uit dit gehoor blijkt geenszins dat hij toen niet in staat was of zou zijn geweest om coherente en waarheidsgetrouwe verklaringen hieromtrent af te leggen, (iv) tijdens het eerste gehoor naar aanleiding van zijn asielaanvraag maakt verzoeker middels zijn verklaringen niet duidelijk wie hij is en welke nationaliteit hij heeft, en (v) thans verkeert verzoeker in een psychische situatie waardoor een verhoor niet mogelijk is zoals blijkt uit het tweede gehoor. De vraag stelt zich dan ook welke onderzoeksdaden de commissaris-generaal kan of moet stellen in een geval waar geen enkele duidelijkheid is over de identiteit van de persoon omdat deze talrijke aliases gebruikt (om welke reden dan ook), zijn nationaliteit en achtergrond. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken, wat in *casu* niet het geval is.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in zijn conclusie dat hij op heden geen zicht heeft op verzoekers werkelijke identiteit, herkomst, nationaliteit, familiale situatie of opeenvolgende verblijfplaatsen, waardoor hij niet in staat is om een inschatting te maken van de mogelijke nood aan internationale bescherming. Aangezien de commissaris-generaal en de Raad geheel in het ongewisse blijven over het werkelijke land en de werkelijke streek van herkomst van verzoeker, kan dan ook niet worden beoordeeld of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en kan onmogelijk worden overgegaan tot enig onderzoek naar het eventueel aanwezige reële risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker nog verwijst naar de onredelijk lange behandelingstermijn van zijn verzoek om internationale bescherming, merkt de Raad op dat hij niet aantoonbaar benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en hij langer in de mogelijkheid werd gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas. Daarenboven is er geen enkele wettelijke bepaling of beginsel dat de commissaris-generaal toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. De lange duur van de behandeling van een verzoek om internationale bescherming kan relevant zijn voor de toekenning van een verblijfsrecht op humanitaire gronden, maar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in dit verband geen enkele bevoegdheid.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Ook op verzoekers vraag om de behandeling van de zaak voor onbepaalde tijd uit te stellen en te verdagen naar een nader te bepalen datum wordt niet ingegaan. Dat het thans niet meer mogelijk is om een begrijpelijke conversatie met verzoeker te voeren en hij aldus zelf niet meer in staat is om zichzelf, lopende deze beroepsprocedure, te verdedigen doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker ten tijde van het eerste persoonlijk onderhoud dd. 14 oktober 2013 in staat is gebleken om het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aldus op basis van de elementen in het administratief dossier een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming kon nemen. Uit het geheel van wat voorafgaat, is voorts gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken. De Raad wijst hierbij ook op het schriftelijk karakter van de procedure. De Raad oordeelt dat er geen reden voorhanden is om uitstel te verlenen, aangezien *in casu*, de elementen van het dossier in acht genomen, er geen grondslag is om toepassing te maken van artikel 14, derde lid, PR RvV, dat bepaalt dat de voorzitter de partijen ondervraagt indien dit noodzakelijk is.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS